

عنوان مقاله:

شناخت الگوهای پایداری در معماری مسکونی بومی اقلیم گرم و خشک

محل انتشار:

اولین همایش منطقه ای معماری پایدار و شهر سازی ایذه (خشت اول) (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

مریم محسنی مقدم - دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

سیدمجید مفیدی شمیرانی - دانشگاه علم و صنعت ایران، دانشکده معماری و شهر سازی

خلاصه مقاله:

بی توجهی به الگوهای پایداری معماری بومی باعث به وجود آمدن معماری کم دوام و ناپایدار در دنیای کنونی شده است. برای دستیابی به معماری پایدار باید همچون گذشته به عوامل اقلیمی منطقه توجه نمود و تا حد امکان ساختمان ها به گونه ای طراحی شوند که با استفاده بهینه از انرژی های تجدید پذیر، از مصرف بی رویه انرژی های فسیلی جلوگیری به عمل آید. بنابراین بررسی مجدد راهکارهای حاصل شده در طی سالیان گذشته و تطبیق آن ها با شرایط امروزی امری ضروری و لازم می باشد. در این مقاله چگونگی و تمهیداتی که در معماری بومی اقلیم گرم و خشک، انرژی های قابل تجدید را در ساختمان ها به کار گرفته اند و اینک شرایط اقلیمی منطقه چه تأثیری در طراحی ساختمان ها گذاشته، مورد بررسی قرار گرفته است. در معماری مسکونی بومی ایران همواره توجه به مسائل اقلیمی و در نظر گرفتن شرایط آب و هوایی در امر طراحی ساختمان ها مورد توجه بوده است. بنابراین بازشناسی این عوامل که در جهت رسیدن به آسایش انسان بوده است و به روز کردن و استفاده از آن ها در معماری کنونی برای دستیابی به پایداری محیط زیست هدف مورد نظر این مقاله می باشد. برای انجام این تحقیق از روش های تحلیلی و پژوهشی بر مبنای مطالعه منابع کتابخانه ای و همچنین بررسی بناهای مسکونی ساخته شده در این اقلیم و مقایسه جنبه های گوناگون آن ها با یکدیگر استفاده شده است. بر طبق نتایج حاصل شده از این تحقیق، معماری بومی ایران در این نواحی به جنبه های گوناگونی از پایداری توجه نموده است، در نتیجه تلفیق آن ها با تکنولوژی و پیشرفت های کنونی در زمینه انرژی و پایداری می تواند ما را به سوی معماری ماندگاری که کمترین آسیب را به محیط اطراف خود داشته باشد، پیش ببرد

کلمات کلیدی:

الگوهای پایداری، معماری بومی، معماری مسکونی، اقلیم گرم و خشک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/224418>

